

LA SARDANA

Al Roger li agraden les sardanes. Les va descobrir quan un monitor va anar a la seva escola a proposar-los que les aprenguessin a ballar per molts motius. La raó principal, però, és que la sardana és la dansa nacional de Catalunya.

Gairebé tota la classe s'ha apuntat al curs de sardanes. Els monitors els han dit que ells ballen en una colla sardanista i van per diferents indrets a concursar. És important aprendre els dos passos bàsics: curts i llargs; també que totes les sardanes no acaben igual, sinó amb un dos, un tres o un quatre, i que la part més divertida ve després amb la «motlla», els «aires» o els «saltats».

El curs s'ha acabat, però en Roger i els seus amics encara no dominen els saltats i han de practicar molt. Van a una cloenda intercomarcal amb tots els participants dels diferents cursos d'arreu de Catalunya. Ho han fet força bé!

S'ha acabat l'estiu, i en Roger s'ha trobat a la Núria, una noia que va conèixer a la cloenda, i li ha dit que el diumenge participarà en un campionat de sardanes. Hi anirà amb els pares.

El campionat és a punt de començar, els balladors de cada colla porten el seu vestuari i sona el galop d'entrada. Les colles estan agrupades en 4 categories: grans, juvenils, infantils i alevins. Després és el torn de les sardanes «de lluïment», que són les que puntua el jurat. Un senyor que està al seu costat li explica que les colles estan formades per sis parelles mixtes (sis nois i sis noies); que un dels dansaires és qui marca el canvi de curts a llargs o a l'inrevés, i que un altre interpreta la música i avisa quan toca «fer motlla» o «saltats».

La Núria és la millor balladora de la seva colla. La sardana següent és la de «punts lliures», la d'exhibició. S'hi poden fer saltats i cabrioles i no cal seguir els punts clàssics. Èxit total!

Ja és l'hora de la sardana de germanor, on totes les colles s'ajunten en dues grans rotllanes i el públic s'hi pot afegir, i la Núria crida el Roger. S'ho han passat molt bé.

Ha arribat el moment de donar la classificació del concurs. La colla de la Núria no ha quedat la primera, és massa jove encara.

En Roger mai oblidarà aquest diumenge! En Roger ha trobat un llibre que parla de les sardanes i on explica que ballar en cercle ho feien els primers habitants de la Terra per imitar la forma del Sol, l'astre que els donava vida; que era una dansa grega i que a l'edat

mitjana hi havia «balls rodons», l'antecedent directe. Però no va ser fins el 1850 que les sardanes van agafar la forma tal i com les coneixem ara. Pep Ventura, un músic, va crear una formació (onze músics) per tocar-les partint de l'anomenada cobla de «tres quarts» amb què es tocaven les sardanes curtes. Miquel Pardàs va perfeccionar la coreografia i en va escriure un llibre. El Roger ho comenta amb el seu avi i aquest li explica que en durant la dictadura franquista estaven prohibides i van esdevenir un símbol de patriotisme i d'identitat del país.

Al Roger no li agrada gaire aprendre solfeig, però quan li diuen que pot tocar un instrument, la cosa canvia. Entre tots els companys proposen formar una cobla. Calen: dues tenores, dues tibles, dues trompetes, dos fiscorns, un trombó, un contrabaix i un que toqui el flabiol i el tamborí. A ell li agrada la tenora.

Ha passat un any sencer i ja és una altra vegada l'estiu. Al poble dels avis s'hi celebra la Festa Major i hi ha sardanes! En Roger de primer no en balla cap, però després sí que ho fa i els seus amics es queden bocabadats. Tots volen aprendre i ell els n'ensenyava tot animant-los que vagin a un curs de sardanes.

En tornar a l'escola fa una excursió a Barcelona. Visiten moltes coses, com ara el Museu Picasso. La guia els hi explica que la sardana va impressionar molt el pintor perquè era un símbol de germanor, de joventut i de pau universal, d'un poble que estima i avança donant-se les mans; una dansa màgica que va voler copsar en les seves obres. Al Roger li agrada molt l'art de Picasso i, sobretot, que un artista tan conegut com ell veiés en la sardana qualitats que potser molts catalans no han vist mai.

Després de molt assajar presenten la seva cobla. Tocaran tres sardanes: una feta pel director per a ells, una de clàssica, i una d'autor jove. La Núria, que està allí, el felicita i parlen molta estona. Al Roger li agrada la noia!

En Roger i els seus amics van a un aplec, i un cop allí decideixen participar en el concurs de colles improvisades. Han quedat en quart lloc. Ha estat un dia extraordinari!

En Roger truca a la Núria per dir-li si vol escoltar en directe la Sardanova, una barreja de música actual i d'instruments de cobla. Hi van plegats. Els agrada molt aquesta nova fórmula en què s'introdueix la música de cobla i que, a més, es pot ballar amb els mateixos passos de la sardana. En Roger està a punt de dir-li a la Núria que...

Amb el temps en Roger s'adona que sap comptar la sardana, però no repartirla i s'enfada amb ell mateix. Li demana a la Núria que n'hi ensenyi. Ella li diu que ha de recordar que després que soni el flabiol a l'introït i als contrapunts es comença amb el peu esquerre, i que quan s'acaba una tirada s'ha de començar la següent amb el peu contrari al costat cap on s'ha acabat la tirada anterior. A poc a poc en Roger se'n surt i fins i tot és capaç de repartir-ne una força bé per amb l'ajuda de la Núria.

Quan l'aplec és a punt d'acabar la Núria li regala al Roger el llibre amb el qual ella va aprendre a repartir, i en Roger li regala una rosa a ella. És el dia de Sant Jordi.

XXXII CONCURS DE DIBUIX ESCOLAR

UnnimCaixa

Unnim BBVA